

Arrest

nr. 279 514 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MUSTIN
Square Eugène Plasky 92-94/2
1030 BRUXELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 16 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat L. MUSTIN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 23 januari 2020 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 19 februari 2020 om internationale bescherming. Op 16 mei 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1988 in Ciudad Bolivar. U woonde in Venezuela steeds op hetzelfde adres in de stad Soledad, gelegen in de staat Anzoátegui. Uw vader is overleden en uw moeder woont samen met uw 'nona' nog in uw ouderlijk huis in Soledad. Uw zus verblijft met haar gezin in Ciudad Bolivar. Sinds 2015 had u een afstandsrelatie met V. R. Er (...) die de Peruviaanse nationaliteit heeft.

Tijdens de verkiezingen van 2013 stelde uw vriendin I. N. (...) die lid was van Primero Justicia zich kandidaat voor de gemeenteraad van Soledad. U wilde I. (...) ondersteunen en nam deel aan betogingen met haar, nam foto's, en deelde brochures en flyers uit. I. (...) werd uiteindelijk niet verkozen en C. V. (...) van de regeringspartij PSUV werd verkozen tot burgemeester. C. V. (...) was corrupt en iedereen van de oppositie zou worden gevisieerd. U en I. (...) namen nog wel deel aan betogingen tegen de regering tot in 2015. U werd echter lastiggevalen door een politieagent genaamd Ed. Z. (...) die als het ware geobserveerd was door u. Hij achtervolgde u en bedreigde u vanwege uw deelname aan de betogingen tegen de regering. Toen u dreigde met een klacht neer te leggen tegen Ed. (...) zei hij dat hij u zou vermoorden indien u zoiets zou doen. In 2017 werkte u bij familie in Puerto la Cruz en telkens u terugkwam naar uw huis in Soledad zag u onbekende agenten met motoren nabij uw huis. Ze zeiden of deden niets maar observeerden u. In augustus of september 2017 hoorde u 's avonds onbekende personen over uw dak lopen. U dacht op dit moment aan de eerdere bedreigingen van Ed. (...) aan uw adres en besloot na overleg met Er. (...) om Venezuela te verlaten. U wilde ook niet riskeren om gevisieerd te worden door de burgemeester C. V. (...) en zijn aanhangers vanwege uw steun aan de kandidatuur van uw vriendin I. (...) in 2013.

Op 28 juli 2018 verliet u Venezuela en reisde naar Peru waar u aanvankelijk bij een nicht en later bij Er. (...) verbleef tot aan uw vertrek naar België op 21 januari 2020. U en Er. (...) verlieten samen Peru en kwamen op 23 januari 2020 aan in België waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden op 19 februari 2020.

De agent Ed. Z. (...) werd in 2019 vermoord en C. V. (...) zit momenteel in de gevangenis omwille van corruptie. Hij heeft echter nog steeds macht buiten de gevangenis en kan bevelen geven aan zijn aanhangers.

U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela de algemene onveiligheid. Daarnaast vreest u er ook de aanhangers van de voormalige burgemeester C. V. (...) en de autoriteiten van Soledad vanwege uw steun aan de kandidatuur van uw vriendin I. (...) in 2013.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw universitair diploma, uw geboortetest, uw verblijfskaart voor Peru, en zes foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat een verzoek om internationale bescherming moet worden onderzocht ten opzichte van het land van herkomst, in het bijzonder het land of de landen waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit, of, indien hij staatloos is, het land waar hij gewoonlijk verbleef. Gezien u over de Venezolaanse nationaliteit beschikt, wordt uw verzoek onderzocht ten opzichte van Venezuela. U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela de aanhangers van de voormalige burgemeester C. V. (...) en de autoriteiten van Soledad vanwege uw steun aan de kandidatuur van uw vriendin I. (...) in 2013 (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van D. Y. R. D. C. Del V. (...) d.d. 07/03/2022, hierna CGVS, p.11-12).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin

van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft de door u aangehaalde feiten naar aanleiding van uw steun voor de verkiezingen van uw vriendin in 2013 en uw deelname nadien aan enkele manifestaties tot 2015 dient te worden opgemerkt dat deze feiten te ver in de tijd gesitueerd zijn om nog deel uit te maken van uw actuele vrees voor vervolging. Wat betreft uw vrees voor Ed. Z. (...) dient te worden aangestipt dat deze persoon reeds in 2019 gestorven is (CGVS p.10). Van enige vrees voor deze persoon omwille van zijn verliefdheid en fixatie voor u, is dan ook geen sprake meer (CGVS p.10). Wat betreft uw vrees voor de aanhangers van de voormalige burgemeester C. V. (...) omdat u voor zijn tegenkandidate propaganda voerde, dient te worden opgemerkt dat deze persoon momenteel zelf in de gevangenis zit omwille van corruptie. Hieruit volgend dient dan weer te worden opgemerkt dat u zelfs geen idee heeft wie de mensen rondom hem zijn, die u eventueel zouden vervolgen (CGVS p.13).

Dat u bij terugkeer niets te vrezen hebt, blijkt ook uit uw houding toen u zelf nog in Venezuela was. Zo haalt u aan dat u het laatst bedreigd werd door Ed. (...) in 2015 en u zich in augustus of september 2017 's avonds voor een laatste keer bedreigd voelde toen u onbekende personen over uw dak hoorde lopen (CGVS p.6,11,15). U dacht op dat moment aan de eerdere bedreigingen van Ed. (...) aan uw adres en besloot na overleg met uw Peruaanse vriend Er. (...) om Venezuela te verlaten (CGVS p.6). U verliet Venezuela echter pas op 28 juli 2018 (CGVS p.6,16; zie ingediende documenten nr 2). Uw paspoort was daarenboven reeds sinds november 2016 uitgegeven (zie ingediende documenten nr 2). Uw argumentatie dat u niet sneller kon vertrekken omdat u uw moeder niet alleen kon achterlaten en ze haar huis niet wou verlaten, kan niet overtuigen (CGVS p.6-7). U heeft uw moeder namelijk uiteindelijk dan toch achtergelaten. Bovendien woont ze er nog steeds samen met uw 'nona' (CGVS p.4,7,11).

Ook uit de vaststelling dat u de laatste twee jaar voor uw vertrek uit Venezuela bij uw familie in Puerto la Cruz werkte en daar ook deels verbleef, maar u nog steeds wekelijks over en weer pendelde naar Soledad, kan worden geconcludeerd dat de door u aangehaalde problemen in Soledad weinig ernstig waren en zeker al niet actueel bij terugkeer (CGVS p.3,14-15). Het CGVS kan namelijk niet inzien waarom u geen duurzaam vluchtalternatief ontwikkelde bij uw familie in Puerto la Cruz indien u werkelijk een vrees op vervolging zou koesteren voor personen in of de autoriteiten van Soledad. U meent nochtans dat Puerto la Cruz inderdaad een uitvlucht van uw problemen was (CGVS p.15). U stelt dat u de middelen niet had om in een andere regio te gaan wonen of huur te betalen in Puerto la Cruz (CGVS p.14). Nochtans kon u er steeds bij uw familie verblijven en had u er een inkomen (CGVS p. 3,14-15). Dat u alsnog vrijwillig op frequente basis terugkeerde naar Soledad, ondermijnt dan ook in ernstige mate uw opgeworpen vrees voor vervolging omwille van uw belagers in Soledad. Uw verklaringen dat u uw moeder niet kon achterlaten in Soledad en dat ze daar haar eigen huis bezit, zijn evenmin van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzen (CGVS p.14).

Ook opmerkelijk is dat u tijdens uw verblijf in Peru nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (CGVS p.16-17). Uw verklaringen dat er in Peru geen asielprocedure bestaat, dat Peruvianen eigenlijk Venezolanen haten en er een golf van xenofobie tegen Venezolanen toen en nu heerst, doet geen afbreuk aan deze vaststelling, gezien u er toch wel anderhalf jaar gewoond en gewerkt hebt en er verbleef met een verblijfstatus (CGVS p.4,7,8,17). Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn persoonlijke vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. In tegenstelling tot wat u beweert blijkt uit de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat Venezolanen wel degelijk toegang hadden tot een asielprocedure in Peru.

Voornoemde constatering tonen aan dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat uit de door u aangehaalde gebeurtenissen tot slot bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade kan worden geput, blijkt tot slot uit uw verklaring dat er sinds uw vertrek uit Venezuela in juli 2018 is er in verband met uw

problemen of vrees niets is gebeurd noch dat uw moeder verdachte zaken heeft opgemerkt (CGVS p.15-16).

Betreffende uw deelname aan betogingen tegen de regering in 2015 (CGVS p.10) dient te worden aangehaald dat het CGVS niet ontkent of betwist bovendien geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U was echter nooit lid van een politieke partij, u heeft nooit binnen de politiek gewerkt en heeft in feite nooit iets met politiek gehad (CGVS p.9). Uw politieke activiteiten beperkten zich tot de periode van 2013 tot 2015, en louter tot het deelnemen aan betogingen, het nemen foto's, en het uitdelen van brochures en flyers in het kader van de kandidatuur van uw vriendin voor de gemeenteraad van Soledad (CGVS p.9-10). Sinds 2015 wilt u niets meer te maken hebben met politiek in uw land en u wilde destijds enkel uw vriendin ondersteunen, aldus uw verklaringen (CGVS p.10). Derhalve kan u op basis van uw beperkte politieke profiel en politieke activiteiten van minstens zeven jaar geleden geen aanspraak maken op een vluchtelingenstatus.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u niet aannemelijk gemaakt hebt een profiel

te hebben waarmee u onder de aandacht van de Venezolaanse autoriteiten kwam. U kon ook immers middels uw authentiek paspoort (uitgiftedatum 20/11/2016) met een toeristenvisum Venezuela via de luchthaven van Maiquetia (Caracas) zonder problemen verlaten (CGVS p.16; zie ingediende documenten nr 2).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw beperkte politieke activiteiten uit de periode van 2013 tot 2015 in Venezuela.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landen/info/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel

3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Al erkent het CGVS dat de situatie moeilijk is in Venezuela, blijkt uit uw verklaringen dat u kan bogen op uw scholing, eerdere werkervaringen en een (familiaal) netwerk in Venezuela (Verklaring DVZ d.d. 21/08/2020 van D. Y. R. D. C. Del V. (...), vraag 11-13,17; CGVS p.3-5). U volgde hoger onderwijs, werkte twee jaar voor uw definitief vertrek als administratief bediende voor een bedrijf van uw familie, en voordien werkte u ook bij een supermarkt (Verklaring DVZ d.d. 21/08/2020 van D. Y. R. D. C. Del V. (...), vraag 11-12; CGVS p.3-4,14-15). Tijdens uw verblijf in Venezuela had u nooit geld ontvangen vanuit het buitenland, zoals bijvoorbeeld van Er. (...), omdat u steeds uw eigen inkomen had van uw werk (CGVS p.5). Zo betaalde u uw reis naar Peru ook eigenhandig (CGVS p.6). U bent ook in België inmiddels aan de slag en kon in Venezuela zelfstandig naar werk zoeken (CGVS p.3,5). Met uw diploma en werkervaringen kan u na terugkeer naar uw herkomstland opnieuw werk zoeken en aan de slag. Uw zelfredzaamheid blijkt ook uit het feit dat u van Venezuela naar Peru reisde en er actief naar werk kon zoeken (CGVS p.7,16; zie ingediend document nr 2). U beschikt in Venezuela daarnaast ook over een eigen hypotheekvrije woning waar uw moeder en 'nona' nog steeds in verblijven (CGVS p.4). U kon de laatste jaren voor uw vertrek ook bij uw familie in Puerto la Cruz verblijven (CGVS p.14-15). Verder onderhoudt u in Venezuela nog goede contacten met uw moeder en uw zus (CGVS p.5).

Bijgevolg kan uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Táchira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

U verklaart dat er specifiek in Soledad veel wordt gestolen en er vandalisme is op straat (CGVS p.11). U laakt daarmee de algemene veiligheidssituatie in Soledad. Het CGVS erkent inderdaad dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u en uw partner neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Jullie identiteitskaarten, paspoorten en geboortecertificaten vormen louter een bewijs van identiteit, nationaliteit en reisweg, wat niet in twijfel wordt getrokken (zie ingediende documenten nr 1-2,4,7-9). Hetzelfde geldt voor jullie opleiding, de medische situatie van uw partner, en jullie verblijf en werk in Peru (zie ingediende documenten nr 3,5,10-11). De zes foto's legt u voor ter ondersteuning van uw verklaringen deel te hebben genomen aan de politieke campagnes in 2015 (CGVS p.11-12). Dit wordt an sich ook niet betwijfeld, doch doen deze foto's aan de eerdere vaststellingen geen afbreuk. De opmerkingen van uw advocaat zijn eveneens niet van die aard om op voorgaande vaststellingen een ander licht te laten schijnen (CGVS p.17).

Bijgevolg blijkt uit het administratieve dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek van internationale bescherming van uw partner V. R. Er. (...) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien zijn nationaliteit werd uw partner zijn verzoek onderzocht ten

opzichte van Peru. Het doel van het verzoek om internationale bescherming bestaat er namelijk niet uit om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de verzoeker bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *"het algemene beginsel van behoorlijk bestuur"*.

Verzoekster vangt de uiteenzetting van haar enig middel aan met een korte theoretische bespreking van het zorgvuldigheidsbeginsel en de (formele) motiveringsplicht.

Hierna stelt zij dat zij met het oog op het Verdrag van Genève ernstige vervolgingen vreest in haar land van herkomst. Deze vervolgingen vinden volgens haar plaats in een uiterst gespannen sociaal-politieke en economische context in Venezuela.

Zij stelt dat zij haar vriendin I. N., die zich kandidaat stelde voor de gemeenteraad van Soledad, ondersteunde en vervolgt dat zij hierdoor door een politieagent, E. B., en door de verkozen burgemeester van Soledad, C. V., werd lastiggevallen en bedreigd. Vervolgens stelt zij dat de vervolgingen en haar vrees voor vervolging gebonden zijn aan het Verdrag van Genève en citeert zij artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat zij op deze grond een nood heeft aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens de vervolgingen die zij in Venezuela vreest te verdragen.

Vervolgens tracht verzoekster aan te tonen hoe de motieven van de bestreden beslissing, waarbij haar de vluchtelingenstatus wordt geweigerd, in strijd zijn met de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de actualiteit van haar vrees laat verzoekster het volgende gelden:

"In dit opzicht was de dood van Ed. S. (...) weliswaar een element dat verzoeksters vrees heeft verzacht, maar de gevangenneming van C. V. (...) heeft daar niets aan veranderd. C. V. (...) is invloedrijk en heeft handlangers buiten de gevangenis (NPO, p. 10). Bovendien wordt Venezuela beschouwd als een van de meest corrupte landen ter wereld¹. Het is derhalve zeer waarschijnlijk dat C. V. (...) verzoekster in de gevangenis zou kunnen vervolgen. Tot slot is de nieuwe burgemeester van Soledad, H. R. (...), lid van dezelfde partij als C. V. (...): de PSUV. Het zou dus volstrekt onredelijk zijn te oordelen dat verzoekster niets meer te vrezen heeft in Soledad sinds C. V. (...) in de gevangenis zit. Dit is wat verzoekster heeft verklaard, en het CGVS heeft geen enkel steekhoudend bewijs van het tegendeel geleverd. Dit vormt een niet-nakoming van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht."

Waar er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat het feit dat zij bij terugkeer niets te vrezen heeft ook blijkt uit haar houding toen zij zelf nog in Venezuela was, stelt verzoekster het volgende:

"Het CGVS verwijt verzoekster derhalve dat zij bijna een jaar heeft laten verstrijken tussen de laatste dreiging van vervolging en haar vertrek uit Venezuela. Verzoekster wenst er in dit verband op te wijzen dat zij zeer gehecht was aan haar moeder. Ze wilde haar echt niet verlaten, zoals ze verklaarde (NPO, blz. 6-7). Zij probeerde eerst of zij in Venezuela kon blijven, en woonde niet in Soledad maar in Puerto La

Cruz, bij haar familie (NPO, blz. 14-15). Puerto La Cruz ligt ongeveer 380 km ver van Soledad², en zij dacht dat zij daar wat veiliger zou zijn, maar dat was niet het geval. Ze kon er ook niet lang blijven omdat het leven te duur was (NPO, blz. 14). Dat is de reden waarom ze uiteindelijk de beslissing nam om Venezuela te verlaten voor Peru. Het feit dat verzoekster ervoor heeft gekozen langer in Venezuela te blijven, mag niet betekenen dat haar vrees is gerelativeerd, maar veeleer dat zij er de voorkeur aan heeft gegeven haar leven te riskeren in plaats van haar moeder van de ene op de andere dag in de steek te laten. Deze grief is te hard, en is niet verenigbaar met de zorgplicht."

Waar in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat ook uit de vaststelling dat zij de laatste twee jaar voor haar vertrek uit Venezuela bij haar familie in Puerto la Cruz werkte en daar ook deels verbleef, maar dat zij nog steeds wekelijks over en weer pendelde naar Soledad kan worden geconcludeerd dat de door haar aangehaalde problemen in Soledad weinig ernstig waren en zeker al niet actueel bij terugkeer, betoogt verzoekster als volgt:

"In dit verband heeft verzoekster verklaard dat zij het zich niet kon veroorloven om zich op lange termijn in Puerto La Cruz te vestigen (NPO, blz. 14-15). Bovendien voelde zij zich in Puerto La Cruz weliswaar iets minder onveilig, maar toch was zij er niet veilig. Om deze redenen kon zij niet overwegen naar Puerto La Cruz te verhuizen.

Haar terugreizen naar Soledad waren inderdaad een risico, maar zij was bereid dat te nemen om haar moeder niet alleen te laten. Dit betekent niet dat zij niets te vrezen heeft van Soledad, maar alleen dat zij haar moeder boven alles stelt. Deze eis is te hard en gaat opnieuw voorbij aan het zorgvuldigheidsbeginsel."

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het opmerkelijk is dat zij tijdens haar verblijf in Peru nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, merkt verzoekster het volgende op:

"Zoals verzoekster heeft verklaard, bestaat de asielprocedure in Peru weliswaar in de praktijk, maar is de toegang voor Venezolanen ingewikkeld. Uit vele bronnen blijkt inderdaad dat Venezolaanse asielzoekers illegaal worden teruggestuurd³.

Voorts verklaarde verzoekster dat zij een verblijfsvergunning met een arbeidsvergunning had. Zij kon dus in Peru blijven en werken zonder dat zij asiel hoefde aan te vragen⁴. Afgezien van de symboliek had verzoekster geen reden om een ingewikkelde procedure te beginnen, aangezien zij zich thans legaal in Peru bevond en vrij was van haar politieke problemen.

Deze situatie was echter niet houdbaar om de redenen die zij aan het CGVS beschreef (NPO blz. 17). Het blijkt inderdaad uit verschillende bronnen dat Peru geen veilig land is voor Venezolaanse vrouwen. Peru is niet in staat Venezolaanse vrouwen te beschermen die het slachtoffer zijn van gender-gerelateerd geweld⁵. Tenslotte is er overvloedig objectief bewijs van racisme en xenofobie tegen Venezolanen in Peru⁶.

Het feit dat verzoekster in Peru geen asielverzoek heeft ingediend als een element dat haar vrees kan relativeren, vormt derhalve een ernstige schending van de zorgvuldigheidsplicht."

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat uit haar verklaring dat er sinds haar vertrek uit Venezuela in juli 2018 in verband met haar problemen of vrees niets meer is gebeurd en dat haar moeder geen verdachte zaken heeft opgemerkt, blijkt dat uit de door haar aangehaalde gebeurtenissen bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade kan worden geput, stelt verzoekster het volgende:

"In dit verband verklaart verzoekster dat het normaal is dat er niets is gebeurd, aangezien haar problemen alleen op haar betrekking hadden. Sinds ze het land verlaten had, was het niet ongevoel dat haar problemen niet meer opdoken.

Deze grief moet dus worden afgewezen."

Wat betreft haar politiek profiel, stelt verzoekster het volgende:

"In dit verband wijst verzoekster erop dat de in de beslissing genoemde objectieve gegevens in casu niet relevant zijn. De aangehaalde objectieve gegevens betreffen vervolgingen van de politieke tegenstanders van het Maduro-regime op nationaal niveau. Verzoekster heeft altijd volgehouden dat zij op plaatselijk niveau, in Soledad, als een politieke tegenstander werd beschouwd.

Als we kijken naar de categorieën politieke tegenstanders die volgens de door het CGVS aangehaalde bronnen het doelwit zijn van de Maduro-regering, dan zien we dat verzoekster bekleedt inderdaad geen "hoge functie binnen een oppositiepartij"; is geen "vertegenwoordiger van oppositiepartijen"; is geen "studentenleider"; is geen "professor die openlijk uiting geeft aan haar ongenoegen of neemt deel aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit"; is geen "verdediger van mensenrechten"; is niet "werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen

naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening"; is geen "lid van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen".

Daarentegen kan verzoekster, gelet op haar activiteiten, duidelijk worden beschouwd als "een persoon die in staat is om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol speelt bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime". Hoewel zij deze rol uiteraard niet op nationaal niveau op zich heeft genomen, heeft zij dat wel op plaatselijk niveau gedaan, door openlijk een oppositiekandidaat te steunen, foto's te nemen, brochures uit te delen en actief aan demonstraties deel te nemen. Bovendien, zelfs indien haar profiel niet voldoende politiek wordt geacht om te spreken van stelselmatige vervolging, herinnert verzoekster eraan dat hierboven is aangetoond dat de dreiging van vervolging voldoende actueel en vaststaand moet worden geacht.

Deze grief, die een schending van de zorgplicht oplevert, moet worden afgewezen. Bijgevolg kan de vrees van verzoekster voor vervolging niet op geldige wijze worden betwist."

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de erbarmelijke socio-economische situatie in Venezuela, zet verzoekster het volgende uiteen:

"Verzoekster wenst hier te antwoorden op het argument van het CGVS op bladzijde 4 van de bestreden beslissing, dat de sociaal-economische situatie in Venezuela haar niet in staat stelt subsidiaire bescherming (art. 48/4, §2, b) Vw) te genieten.

In het internationale beschermingsrecht komt artikel 15, onder b), van de kwalificatierichtlijn⁷ overeen met het beginsel van non-refoulement van artikel 3 van het EVRM: "Ernstige schade is (...) (b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst". Dit artikel is in Belgisch recht omgezet bij artikel 48/4, b) van de wet van 15 december 1980. Benadrukt moet worden dat de werkingssfeer van artikel 15, onder b), van de kwalificatierichtlijn beperkt is tot onmenselijke en vernederende behandelingen door de actoren waarnaar wordt verwezen in artikel 6 van de richtlijn⁸, namelijk :

"Actoren van vervolging of ernstige schade kunnen onder meer zijn: a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade."

Om een beroep te kunnen doen op artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het derhalve noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de sociaal-economische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen van statelijke of niet-statelijke actoren.

Het Europees Hof van Justitie (HvJ) heeft de contouren van artikel 15, b), van de richtlijn verduidelijkt Kwalificatie in zijn arrest M'Bodj :

"(...)"

Er moet een parallel worden getrokken met het arrest van het EHRM in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin het Hof oordeelde dat :

"(...)"

In de eerste plaats zij erop gewezen dat het arrest M'Bodj betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden. Voor deze specifieke situatie heeft het Hof de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontzegging van de gezondheidszorg.

De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken.

Subsidiaire bescherming zal alleen van toepassing zijn wanneer de gevreesde behandeling geen vervolging is in de zin van het Verdrag van Genève. Elke onmenselijke of vernederende behandeling op grond van "ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging" vormt vervolging die moet leiden tot de erkenning van de status van vluchteling.

Hoewel uit de kwalificatierichtlijn duidelijk blijkt dat de toepassing van subsidiaire bescherming verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid geen vrijwillige behandeling door deze actoren, zonder welke artikel 15, onder b), van de kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn. De huidige humanitaire crisis in Venezuela, de hongersnood die het leven van een groot deel van de bevolking bedreigt, het gebrek aan gezondheidszorg, is duidelijk het gevolg van het optreden van actoren: de Maduro-regering.

Op 04/07/2019 hebben de Verenigde Naties opnieuw een verslag gepubliceerd waarin te lezen is dat de Venezolaanse regering een strategie voert :

"(...)"⁹.

Het verslag van de VN meldt wat de toegang tot voedingsmiddelen betreft:

"(...)"

Dit situatie werd al door de Coi Focus van 2018 als « situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès » (p.41) gekwalificeerd.

De internationale instellingen ook beschrijven de situatie in Venezuela als dramatisch:

“(…)”¹⁰

De verslagen hieronder geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt.

Volgens het COI-Focus 2021 :

(...) (blz. 49)

(...) (blz. 51)

(...) (blz. 51)

(...) (blz. 53).

(...) (blz. 53).

Wat de gezondheidstoestand betreft wordt dit door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela bevestigd:

“(…)”¹¹

De VN meldden ook in het verslag van 04/07/2019 betreffend de toegang tot medisch zorg dat:

“(…)”

De regering weigert bovendien om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten¹².

Betreffende de algemene armoede meldde The New-Yorker krant ook :

“(…)”¹³

Grote manifestaties werden georganiseerd om tegen de onbeschikbaarheid van deze basis diensten te protesteren:

“(…)”¹⁴

Vrouwen en kinderen worden bijzonder hard getroffen door ondervoeding. Human Rights Watch vermeldt in zijn verslag van 2020 dat:

“(…)”¹⁵

We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg en toegang tot water ontbreekt. Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door het weigeren van de regering om hulp van internationale organisaties te aanvaarden.

De verslagen hierboven geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de humanitaire omstandigheden en socio-economische behandelingen zijn voldoende ernstig, van uitzonderlijke aard en het gevolg zijn¹⁶ van het handelen of de nalatigheid van de Maduro-regering.

In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoekster dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt.”

Met betrekking tot de toekenning van subsidiaire bescherming op basis van de veiligheidssituatie in Venezuela, betoogt verzoekster tot slot als volgt:

“Verwerende partij doet een analyse van de veiligheidssituatie in Venezuela en concludeert dat de type geweld heet geen uitstaan met artikel 48/4 §2 c) Vw maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie (bestreden beslissing, blz. 5).

Het CGVS maakt een gedeeltelijke analyse door te verwijzen alleen naar punt c) voor de veiligheidssituatie (bestreden beslissing, blz. 5). Er moet echter worden nagegaan of de verzoekster geen risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen als gevolg van de veiligheidssituatie. In dit opzicht moet het antwoord zeker bevestigend zijn.

Venezuela is het gewelddadigste land ter wereld geworden, die niet in openlijk oorlog is. Het land wordt zelfs door sommige bronnen als het gevaarlijkste ter wereld beschouwd¹⁷.

Volgens het laatste COI-Focus :

“(…)”¹⁸.

In het algemeen bevestigt dit COI Focus de ernstige mensenrechtenschendingen, op alle vlakten, die al in het COI Focus van 2019 vermeldt en gekritiseerd werden.

Men leest ook dat afpersing, moorden, kidnappings gewoonlijk geworden zijn. Dit wordt ook niet door de CGVS betwist, dewelke herkent dat crimineel geweld in Venezuela wijdverbreid is (bestreden beslissing, blz. 5).

Inderdaad maakt niet alleen de politie gebruikt van geweld tegen burgers, maar ook vele verschillende andere actoren. Objectieve bronnen bevestigen dat de Venezolaanse regering het monopoly op het gebruik van geweld verloren heeft. Zoals door verzoekster verklaard, voeren verschillende gewapende banden hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uit.

De EASO verslag van Augustus 2020 meldt :

“(…)”¹⁹

Er zijn tientallen van duizenden “Colectivos”, dewelke politiek en criminele geweld mengen. Ze worden als “*véritable groupe paramilitaire du Vénézuëla*” beschreven²⁰. De Covid-19-pandemie werd een excuus voor de strijdkrachten, met name de Colectivos, om meer dwang uit te oefenen onder het voorwendsel van veiligheid, om zo meer macht en gezag te verwerven²¹.

Ze beheersen een groot deel van de Venezolaans grondgebied, controleren delen van de georganiseerd crimineel netwerken, doden, persen af, en kidnappen.

Hieruit blijkt dat het geweld in werkelijkheid minder gericht en meer diffuus is.

De Colectivos zijn bovendien gesteund door de regering, en voeren hun criminele activiteiten in absolute straffeloosheid uit, zoals bericht in het COI Focus van april 2019 (blz. 9):

“(…)”

Hoewel ze bij het begin van hun creatie door de regering gecontroleerd werden, heeft de regering geen meer controle op hun activiteiten en misdaden. De Colectivos zijn niet alleen criminele banden, maar ze steunen ook de regering door hun gewelddadige repressie van elke vorm van dissidentie.

De UNHCHR bevestigt dat er heden in Venezuela absolute en veralgemeende straffeloosheid heerst:

“(…)”(blz. 19)

Als men de veiligheidssituatie in Venezuela analyseert is het duidelijk dat er ernstige veiligheidsproblemen zijn en dat de verzoekster die terugkeert naar Venezuela louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

De aard van het geweld betekent immers dat iedereen er op elk moment aan kan worden blootgesteld.

Al deze elementen bevestigen dat Venezuela een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers. Verzoekster valt derhalve binnen de werkingssfeer van artikel 48/4, §2, a) en b).”

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 31 augustus 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus “*Venezuela: Situatieschets*” van 30 mei 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekster verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van “*het algemene beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, nu (i) er geen indicaties aanwezig zijn dat zij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar beperkte politieke activiteiten uit de periode van 2013 tot 2015 in Venezuela, (ii) uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in haar land van nationaliteit niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt, zodat niet kan worden aangenomen dat zij, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, (iii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, (iv) de door haar en haar partner neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen beïnvloeden en (v) de opmerkingen van haar advocaat eveneens niet van die aard zijn om op voorgaande vaststellingen een ander licht te laten schijnen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De adjunct-commissaris heeft de bestreden beslissing formeel gemotiveerd en dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Venezuela, te hebben verlaten omwille van problemen die zij gekend zou hebben met Ed. Z., een politieagent, en met C. V., de voormalige burgemeester van Soledad. Tijdens de verkiezingen van 2013 zou haar vriendin I., die lid was van *Primero Justicia*, zich kandidaat hebben gesteld voor de gemeenteraad van Soledad. Verzoekster stelt dat zij I. wilde ondersteunen en samen met haar deelnam aan betogingen, foto's nam en brochures en flyers uitdeelde.

I. werd volgens verzoekster uiteindelijk niet verkozen en C. V., van de regeringspartij *Partido Socialista Unido de Venezuela*, zou zijn verkozen tot burgemeester. Volgens verzoekster is C. V. corrupt en wordt iedereen van de oppositie gevisieerd. Verzoekster en I. zouden wel nog hebben deelgenomen aan betogingen tegen de regering tot in 2015. Zij zou echter zijn lastiggevallen door Ed. Z., een politieagent die als het ware door haar geobsedeerd zou zijn geweest en haar zou hebben achtervolgd en bedreigd vanwege haar deelname aan de betogingen tegen de regering. Toen verzoekster dreigde met een klacht neer te leggen tegen Ed. Z., zou hij hebben gezegd dat hij haar zou vermoorden als zij dat zou doen. In 2017 zou verzoekster bij familie in Puerto la Cruz hebben gewerkt en telkens wanneer zij terugkwam naar haar huis in Soledad zou zij onbekende agenten met motoren nabij haar huis hebben gezien. Zij zouden niets hebben gezegd of gedaan, maar haar wel geobserveerd hebben. In augustus of september 2017 zou verzoekster 's avonds onbekende personen over haar dak hebben horen lopen. Zij zou toen aan de eerdere bedreigingen van Ed. Z. gedacht hebben en na overleg met haar partner die in Peru woonde besloten hebben om Venezuela te verlaten. Verzoekster verklaart dat zij het ook niet wilde riskeren om gevisieerd te worden door de burgemeester C. V. en zijn aanhangers vanwege haar steun aan de kandidatuur van haar vriendin I. in 2013. Op 28 juli 2018 zou verzoekster Venezuela hebben verlaten en naar Peru zijn gereisd waar zij aanvankelijk bij een nicht en later bij haar partner Er. zou hebben verbleven tot aan haar vertrek naar België op 21 januari 2020. Verzoekster verklaart dat Ed. Z. in 2019 werd vermoord en dat C. V. momenteel in de gevangenis zit omwille van corruptie, maar nog steeds macht heeft buiten de gevangenis en bevelen kan geven aan zijn aanhangers.

Verzoekster stelt bij terugkeer naar Venezuela de aanhangers van C. V. en de autoriteiten van Soledad te vrezen vanwege haar steun aan de kandidatuur van haar vriendin I. in 2013. Zij vreest dat zij door hen zal worden verkracht, vermoord of dat zij "alle soorten" van geweld tegen haar zullen gebruiken. Verder stelt zij ook de algemene onveiligheid in Venezuela te vrezen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève vanwege haar steun aan de kandidatuur van haar vriendin I. aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de "Venezuela Country Focus" van EASO van augustus 2020, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering. EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, blijkt dat zowel personen met een hoog als een laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie. Uit de landeninformatie die voorligt, blijkt verder dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de *colectivos*, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis. Niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen kunnen hiervan slachtoffer worden. Dit politieke geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Daarnaast worden armere wijken en/of jonge mannen wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek gevisieerd. In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime of van leden van de oppositie met een beperkt profiel.

Wat betreft het politieke profiel van verzoekster, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

"U was echter nooit lid van een politieke partij, u heeft nooit binnen de politiek gewerkt en heeft in feite nooit iets met politiek gehad (CGVS p.9). Uw politieke activiteiten beperkten zich tot de periode van 2013 tot 2015, en louter tot het deelnemen aan betogingen, het nemen foto's, en het uitdelen van brochures en flyers in het kader van de kandidatuur van uw vriendin voor de gemeenteraad van Soledad (CGVS p.9-10). Sinds 2015 wilt u niets meer te maken hebben met politiek in uw land en u wilde destijds enkel uw vriendin ondersteunen, aldus uw verklaringen (CGVS p.10). Derhalve kan u op basis van uw beperkte politieke profiel en politieke activiteiten van minstens zeven jaar geleden geen aanspraak maken op een vluchtelingenstatus."

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de in de bestreden beslissing genoemde objectieve gegevens *in casu* niet relevant zijn nu deze informatie betrekking heeft op vervolgingen van de politieke tegenstanders van het Maduro-regime op nationaal niveau en zij altijd heeft volgehouden dat zij op plaatselijk niveau, in Soledad, als een politieke tegenstander werd beschouwd. Zij verklaarde op het CGVS nochtans dat zij tevens heeft deelgenomen aan betogingen tegen de regering in 2015 (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Hoe dan ook neemt dit niet weg dat *in casu* op goede gronden wordt besloten dat zij louter op basis van haar beperkte politieke profiel en politieke activiteiten van minstens zeven jaar geleden geen aanspraak kan maken op een vluchtelingenstatus. Haar betoog dat zij op plaatselijk niveau duidelijk kan worden beschouwd als een persoon die in staat is om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol speelt bij de organisatie van activiteiten gericht op het regime, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster moet dan ook een persoonlijke vrees voor vervolging op basis van haar plaatselijke (politieke) activiteiten *in concreto* aannemelijk maken. Zij slaagt er evenwel niet in aannemelijk te maken dat zij voor haar komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten.

Wat dit betreft, wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing vooreerst terecht op het volgende: *"Wat betreft de door u aangehaalde feiten naar aanleiding van uw steun voor de verkiezingen van uw vriendin in 2013 en uw deelname nadien aan enkele manifestaties tot 2015 dient te worden opgemerkt dat deze feiten te ver in de tijd gesitueerd zijn om nog deel uit te maken van uw actuele vrees voor vervolging. Wat betreft uw vrees voor Ed. Z. (...) dient te worden aangestipt dat deze persoon reeds in 2019 gestorven is (CGVS p.10). Van enige vrees voor deze persoon omwille van zijn verliefdheid en fixatie voor u, is dan ook geen sprake meer (CGVS p.10). Wat betreft uw vrees voor de aanhangers van de voormalige burgemeester C. V. (...) omdat u voor zijn tegenkandidate propaganda voerde, dient te worden opgemerkt dat deze persoon momenteel zelf in de gevangenis zit omwille van corruptie. Hieruit volgend dient dan weer te worden opgemerkt dat u zelfs geen idee heeft wie de mensen rondom hem zijn, die u eventueel zouden vervolgen (CGVS p.13)."*

Waar verzoekster stelt dat de voormalige burgemeester C. V. invloedrijk is en handlangers heeft buiten de gevangenis, beperkt zij zich tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Door erop te wijzen dat Venezuela beschouwd wordt als een van de meest corrupte landen ter wereld, toont verzoekster nog niet aan dat C. V. werkelijk invloedrijk is, handlangers heeft buiten de gevangenis en haar dus vanuit de gevangenis zou kunnen vervolgen. Bovendien wijst de Raad er in navolging van de adjunct-commissaris op dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkele naam kon geven van handlangers van C. V. die haar eventueel zouden kunnen vervolgen. Tevens gaf verzoekster aan dat er, nadat zij Venezuela verlaten heeft, niets meer is gebeurd wat betreft de door haar voorgehouden problemen vanwege haar politieke activiteiten (administratief dossier (hierna: adm. doss.) stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16). Waar zij in haar verzoekschrift stelt dat de nieuwe burgemeester van Soledad, H. R., lid is van dezelfde partij als C. V., concretiseert zij verder niet wat de invloed hiervan op de door haar voorgehouden vrees voor C. V. is. De Raad stelt dan ook vast dat er geen enkele aanwijzing is dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela door C. V. (of zijn handlangers) vervolgd zou worden. Zij kan dan ook niet volstaan waar zij de louter hypothetische veronderstelling maakt dat het zeer waarschijnlijk is dat zij bij terugkeer naar Venezuela door C. V. vervolgd zal worden omdat hij invloedrijk is en handlangers heeft buiten de gevangenis. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf niet te weten welke straf C. V. kreeg voor de corruptie die hij gepleegd had. Dat verzoekster zich hier niet grondig naar informeert, doet verder afbreuk aan de ernst en de actualiteit van de door haar voorgehouden vrees voor deze man.

Vervolgens oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht dat ook uit haar houding toen zij zelf nog in Venezuela was, blijkt dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela niets te vrezen heeft. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Zo haalt u aan dat u het laatst bedreigd werd door Ed. (...) in 2015 en u zich in augustus of september 2017 's avonds voor een laatste keer bedreigd voelde toen u onbekende personen over uw dak hoorde lopen (CGVS p.6,11,15). U dacht op dat moment aan de eerdere bedreigingen van Ed. (...) aan uw adres en besloot na overleg met uw Peruaanse vriend Er. (...) om Venezuela te verlaten (CGVS p.6). U verliet Venezuela echter pas op 28 juli 2018 (CGVS p.6,16; zie ingediende documenten nr 2). Uw paspoort was daarenboven reeds sinds november 2016 uitgegeven (zie ingediende documenten nr 2). Uw argumentatie dat u niet sneller kon vertrekken omdat u uw moeder niet alleen kon achterlaten en ze haar huis niet wou verlaten, kan niet overtuigen (CGVS p.6-7). U heeft uw moeder namelijk uiteindelijk dan toch achtergelaten. Bovendien woont ze er nog steeds samen met uw 'nona' (CGVS p.4,7,11)."

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat zij zeer gehecht was aan haar moeder en dat zij haar echt niet wilde verlaten. Hiermee herhaalt zij louter de verklaringen die zij eerder bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) heeft afgelegd, doch slaagt zij er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing hierover – dat zij haar moeder dan toch uiteindelijk heeft achtergelaten en dat haar moeder er nog steeds samenwoont met haar “nona” – te weerleggen of te ontkrachten. Haar betoog dat zij eerst probeerde of zij in Venezuela kon blijven en dat zij niet in Soledad woonde, maar in Puerto La Cruz, bij haar familie, betreft een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet overeenstemt met haar verklaringen op het CGVS dat zij enkele dagen in Puerto La Cruz verbleef maar in Soledad woonde (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Bovendien doet dit betoog geen afbreuk aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing dat zij nog bijna een jaar in Venezuela bleef nadat zij de beslissing nam om Venezuela te verlaten. Ook waar verzoekster aangeeft dat Puerto La Cruz ongeveer 380 km ver van Soledad ligt en dat zij verkeerdelijk dacht dat zij daar wat veiliger zou zijn, stelt de Raad vast dat zij reeds eerder bij het CGVS verklaarde dat Puerto La Cruz een “uitvlucht” was voor de problemen die zij had (*ibid.*) en dat haar verblijf in Puerto La Cruz een manier was om uit de chaos van Soledad te kunnen vluchten (*ibid.*, p. 3). Zij concretiseert in haar verzoekschrift bovendien niet waarom het in Puerto La Cruz voor haar niet veilig zou zijn geweest. Dat zij er ook niet lang kon blijven omdat het leven te duur was, kan verder niet overtuigen. Zij had er immers een inkomen dat haar toeliet een vlucht te betalen naar Peru (*ibid.*, p. 3 en 14-15). Dat zij uiteindelijk de beslissing nam om Venezuela te verlaten voor Peru omdat het in Puerto La Cruz niet veiliger was en het leven er te duur was, kan verder niet overtuigen nu uit haar verklaringen bij het CGVS blijkt dat zij de beslissing nam om Venezuela te verlaten omdat er zich een incident bij haar thuis voordeed waarbij personen op haar dak zouden hebben gelopen en zij hierover sprak met haar partner Er. (*ibid.*, p. 6). Van iemand die werkelijk vreest vermoord of verkracht te worden (*ibid.*, p. 12), mag nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk in veiligheid probeert te brengen. Dat verzoekster ervoor koos om langer in Venezuela te blijven en wekelijks terug te keren naar Soledad (zie *infra*), omdat zij er de voorkeur aan gaf haar leven te riskeren in plaats van haar moeder op de ene op de andere dag in de steek te laten, doet niet blijken van een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoekster haar moeder uiteindelijk toch heeft achtergelaten en dat verzoeksters moeder er nog steeds samenwoont met verzoeksters “nona”.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog terecht als volgt gemotiveerd:

“Ook uit de vaststelling dat u de laatste twee jaar voor uw vertrek uit Venezuela bij uw familie in Puerto la Cruz werkte en daar ook deels verbleef, maar u nog steeds wekelijks over en weer pendelde naar Soledad, kan worden geconcludeerd dat de door u aangehaalde problemen in Soledad weinig ernstig waren en zeker al niet actueel bij terugkeer (CGVS p.3,14-15). Het CGVS kan namelijk niet inzien waarom u geen duurzaam vluchtalternatief ontwikkelde bij uw familie in Puerto la Cruz indien u werkelijk een vrees op vervolging zou koesteren voor personen in of de autoriteiten van Soledad. U meent nochtans dat Puerto la Cruz inderdaad een uitvlucht van uw problemen was (CGVS p.15). U stelt dat u de middelen niet had om in een andere regio te gaan wonen of huur te betalen in Puerto la Cruz (CGVS p.14). Nochtans kon u er steeds bij uw familie verblijven en had u er een inkomen (CGVS p. 3,14-15). Dat u alsnog vrijwillig op frequente basis terugkeerde naar Soledad, ondermijnt dan ook in ernstige mate uw opgeworpen vrees voor vervolging omwille van uw belagers in Soledad. Uw verklaringen dat u uw moeder niet kon achterlaten in Soledad en dat ze daar haar eigen huis bezit, zijn evenmin van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzen (CGVS p.14).”

Verzoekster beperkt zich opnieuw louter tot het herhalen van eerder bij het CGVS afgelegde verklaringen waar zij stelt dat zij het zich niet kon veroorloven om zich op lange termijn in Puerto La Cruz te vestigen. Zij slaagt er met een dergelijk summier betoog niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing – dat zij er een inkomen had en er steeds bij haar familie kon verblijven – te weerleggen of te ontkrachten. Uit de door haar gegeven verklaringen kan verder niet worden afgeleid dat zij werkelijk stappen zou hebben ondernomen om in Puerto La Cruz (of in een andere regio) een woning te vinden. Waar zij verder aanvoert dat zij zich in Puerto La Cruz weliswaar iets minder onveilig voelde, maar dat zij er toch niet veilig was, herhaalt de Raad dat (i) zij reeds eerder bij het CGVS verklaarde dat Puerto La Cruz een “uitvlucht” was voor de problemen die zij had (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15) en dat haar verblijf in Puerto La Cruz een manier was om uit de chaos van Soledad te kunnen vluchten (*ibid.*, p. 3) en dat (ii) zij in haar verzoekschrift bovendien niet concretiseert waarom het in Puerto La Cruz niet of minder veilig zou zijn geweest. De Raad acht het, in navolging van de adjunct-commissaris, niet aannemelijk dat verzoekster wekelijks naar Soledad pendelde indien zij werkelijk ernstige problemen had met en een vrees op vervolging zou hebben

voor personen in of de autoriteiten van Soledad. Uit het gegeven dat zij bereid was om dat risico te nemen om haar moeder niet alleen te laten omdat zij haar moeder boven alles stelt, kan de Raad enkel concluderen dat aan de door haar aangehaalde problemen in Soledad geen geloof kan worden gehecht, minstens dat deze problemen weinig ernstig waren.

Voorts acht de adjunct-commissaris het terecht opmerkelijk dat verzoekster tijdens haar verblijf in Peru nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Uw verklaringen dat er in Peru geen asielprocedure bestaat, dat Peruvianen eigenlijk Venezolanen haten en er een golf van xenofobie tegen Venezolanen toen en nu heerst, doet geen afbreuk aan deze vaststelling, gezien u er toch wel anderhalf jaar gewoond en gewerkt hebt en er verbleef met een verblijfstatus (CGVS p.4,7,8,17). Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschied is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn persoonlijke vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. In tegenstelling tot wat u beweert blijkt uit de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat Venezolanen wel degelijk toegang hadden tot een asielprocedure in Peru.”

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat de asielprocedure in Peru, zoals zij verklaard heeft, weliswaar in de praktijk bestaat maar dat de toegang tot deze procedure voor Venezolanen ingewikkeld is, wijst de Raad er vooreerst op dat zij gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaard heeft dat Peru geen asielprocedure heeft (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Verzoekster wijst er vervolgens op dat uit vele bronnen blijkt dat Venezolaanse asielzoekers illegaal worden teruggestuurd en dat zij in Peru een verblijfsvergunning met een arbeidsvergunning had zodat zij in Peru kon blijven en er kon werken zonder dat zij een verzoek om internationale bescherming hoefde in te dienen. Met haar betoog slaagt zij er echter niet in te weerleggen of te ontkrachten dat van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en dat zij dit niet heeft gedaan. Dat verzoekster daartoe geen enkele stappen heeft ondernomen, is dan ook een contra-indicatie voor de ernst van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dat zij reeds een verblijfsvergunning met arbeidsvergunning had en er dus geen verzoek om internationale bescherming hoefde in te dienen, is geen reden om geen verzoek in te dienen om internationale bescherming te bekomen. Een dergelijke verblijfsvergunning verleent haar immers slechts een precair verblijfsrecht in Peru, daar waar zij zich via het bekomen van internationale bescherming op bestendige wijze aan haar beweerde vervolgers zou kunnen onttrekken. Waar verzoekster nog betoogt dat Peru geen veilig land is voor Venezolaanse vrouwen nu het niet in staat is om Venezolaanse vrouwen die het slachtoffer zijn van gender-gerelateerd geweld te beschermen en er ten slotte overvloedig objectief bewijs is van racisme en xenofobie tegen Venezolanen in Peru, stelt de Raad tot slot in navolging van de adjunct-commissaris vast dat zij er desondanks zelf naartoe is gegaan en er anderhalf jaar heeft gewoond, gewerkt en er legaal verbleef. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad sluit zich aan bij de adjunct-commissaris waar deze in de bestreden beslissing vaststelt dat de voornoemde constatering aantonen dat de houding van verzoekster niet in overeenstemming gebracht kan worden met – of niet getuigt van – het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verder wijst de adjunct-commissaris nog terecht op het volgende:

“Dat uit de door u aangehaalde gebeurtenissen tot slot bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade kan worden geput, blijkt tot slot uit uw verklaring dat er sinds uw vertrek uit Venezuela in juli 2018 is er in verband met uw problemen of vrees niets is gebeurd noch dat uw moeder verdachte zaken heeft opgemerkt (CGVS p.15-16).”

Verzoekster stelt dat het normaal is dat er niets is gebeurd aangezien haar problemen alleen op haar betrekking hadden en dat het niet ongewoon is dat haar problemen niet meer opdoken sinds ze het land

had verlaten. Indien (de aanhangers van) C. V. of de autoriteiten van Soledad haar daadwerkelijk willen verkrachten, vermoorden of geweld aandoen, kan nochtans worden aangenomen dat deze ook na haar vertrek nog minstens naar haar informeren, zeker nu haar moeder en haar “nona” nog samen in het huis wonen waar zij voor haar vertrek uit Venezuela met hen heeft samengewoond (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Dat er zich niets meer heeft voorgedaan na haar vertrek uit Venezuela en haar moeder en “nona” geen verdachte zaken hebben opgemerkt, vormt dan ook wel degelijk een sterke indicatie dat de door haar voorgehouden problemen op heden niet (meer) actueel zijn.

Bovendien stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoekster middels haar authentiek paspoort met een toeristenvisum Venezuela via de luchthaven van Maiquetia (Caracas) zonder problemen kon verlaten en dat ook daaruit blijkt dat zij niet in de specifieke negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster en haar partner neergelegde documenten:

“Jullie identiteitskaarten, paspoorten en geboortecertificaten vormen louter een bewijs van identiteit, nationaliteit en reisweg, wat niet in twijfel wordt getrokken (zie ingediende documenten nr 1-2,4,7-9). Hetzelfde geldt voor jullie opleiding, de medische situatie van uw partner, en jullie verblijf en werk in Peru (zie ingediende documenten nr 3,5,10-11). De zes foto's legt u voor ter ondersteuning van uw verklaringen deel te hebben genomen aan de politieke campagnes in 2015 (CGVS p.11-12). Dit wordt an sich ook niet betwijfeld, doch doen deze foto's aan de eerdere vaststellingen geen afbreuk. De opmerkingen van uw advocaat zijn eveneens niet van die aard om op voorgaande vaststellingen een ander licht te laten schijnen (CGVS p.17).”

Deze motieven worden door verzoekster niet betwist, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Nu verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er bijgevolg, in navolging van de adjunct-commissaris, redelijkerwijze van uitgegaan worden dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt een profiel te hebben waarmee zij onder de aandacht van de (plaatselijke) Venezolaanse autoriteiten kwam.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat er geen indicaties aanwezig zijn dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar beperkte politieke activiteiten uit de periode van 2013 tot 2015 in Venezuela, waarbij zij tevens de kandidatuur van haar vriendin I. zou hebben gesteund.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij bij terugkeer naar Venezuela een gegronde vrees voor vervolging hoeft te hebben. In zoverre zij aanhaalt dat zij eveneens de algemene veiligheidssituatie in Venezuela vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar wat *supra*, onder punt 2.3.4., wordt uiteengezet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat er geen indicaties aanwezig zijn dat zij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar beperkte (plaatselijke) politieke activiteiten uit de periode van 2013 tot 2015 in Venezuela, waarbij zij tevens de kandidatuur van haar vriendin I. zou hebben gesteund.

In de mate dat verzoekster verwijst naar de slechte socio-economische, humanitaire en gezondheidstoestand in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst kan noch uit de bestreden beslissing, noch uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie, noch uit de beschikbare landeninformatie blijken dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 32). Het risico waaraan verzoekster in haar land van herkomst wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name

een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Al erkent het CGVS dat de situatie moeilijk is in Venezuela, blijkt uit uw verklaringen dat u kan bogen op uw scholing, eerdere werkervaringen en een (familiaal) netwerk in Venezuela (Verklaring DVZ d.d. 21/08/2020 van D. Y. R. D. C. Del V. (...), vraag 11-13,17; CGVS p.3-5). U volgde hoger onderwijs, werkte twee jaar voor uw definitief vertrek als administratief bediende voor een bedrijf van uw familie, en voordien werkte u ook bij een supermarkt (Verklaring DVZ d.d. 21/08/2020 van D. Y. R. D. C. Del V. (...), vraag 11-12; CGVS p.3-4,14-15). Tijdens uw verblijf in Venezuela had u nooit geld ontvangen vanuit het buitenland, zoals bijvoorbeeld van Er. (...), omdat u steeds uw eigen inkomen had van uw werk (CGVS p.5). Zo betaalde u uw reis naar Peru ook eigenhandig (CGVS p.6). U bent ook in België inmiddels aan de slag en kon in Venezuela zelfstandig naar werk zoeken (CGVS p.3,5). Met uw diploma en werkervaringen kan u na terugkeer naar uw herkomstland opnieuw werk zoeken en aan de slag. Uw zelfredzaamheid blijkt ook uit het feit dat u van Venezuela naar Peru reisde en er actief naar werk kon zoeken (CGVS p.7,16; zie ingediend document nr 2). U beschikt in Venezuela daarnaast ook over een eigen hypotheekvrije woning waar uw moeder en 'nona' nog steeds in verblijven (CGVS p.4). U kon de laatste jaren voor uw vertrek ook bij uw familie in Puerto la Cruz verblijven (CGVS p.14-15). Verder onderhoudt u in Venezuela nog goede contacten met uw moeder en uw zus (CGVS p.5).

Bijgevolg kan uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Verzoekster laat deze pertinente motieven in haar verzoekschrift geheel onverlet en doet er bijgevolg geen afbreuk aan. Door louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene landeninformatie over de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela en in het algemeen te betogen dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften ontbreekt en er ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, doet verzoekster geen enkele afbreuk aan deze concrete en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. De Raad wijst erop dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond. Door verder louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene landeninformatie over de veiligheidssituatie in Venezuela toont verzoekster niet aan dat zij omwille van deze veiligheidssituatie persoonlijk een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de informatie die voorligt, onder andere de COI Focus “Venezuela: Situatieschets” van 30 mei 2022 en de “Venezuela Country Focus” van EASO van augustus 2020, waaraan wordt gerefereerd in de aanvullende nota die door verwerende partij op 31 augustus 2022 bij de Raad werd neergelegd, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse deelstaat Anzoátegui, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan. Ook uit haar verklaringen dat er specifiek in Soledad veel wordt gestolen en dat er vandalisme is op straat (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11) blijkt dat het daar voornamelijk crimineel geweld betreft dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is en dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verzoekster stelt dat al de in haar verzoekschrift aangehaalde elementen bevestigen dat Venezuela een situatie van geweld van grote intensiteit kent die als willekeurig kan worden gekwalificeerd, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers. De bronnen waarnaar zij verwijst en waaruit zij citeert in haar verzoekschrift zijn echter dezelfde of liggen in dezelfde lijn als de bronnen waarop de voorgaande analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd. Verzoekster toont hiermee niet aan dat er in de Venezolaanse deelstaat Anzoátegui een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN